

## 1908- 20XX- Vojtěška v současnosti, Pán démonů v minulosti

**Autor: Autistický císař Vojtěch**

---

Tak, milý čtenáři, představ si mé jméno a zjev – Vojtěška Svobodová, tvoje místní spoře oděná autistická podivinka, polyhistorka a k tomu polyglotka z dvouleté praktické školy s levandulovými vlasy ve dvou dlouhých copech sahajících až po kotníky, nemám ani ponožky a mám malé tričko.

Panebože! Škola, základ života? Spíš škola, základ tvé kasty, kde buď exneš s výučním listem nebo jsi maturitní nadčlověk. Udělala jsem si praktickou školu dvouletou, která není zakončená ani jednou z těchto škatulek. A víš co? Je to jako se osobně znát s Waltem Disneym, nebo mě můžeš provdat Elonu Muskovi, momentálně jsem bez práce, ale co už. Makám na tom, abych se stala spisovatelkou, jsem na začátku v podobě psaní do antologií, antologie jsou skvělý začátek, neboť do nich jsou vedle mých povídek vloženy i povídky jiných autorů.

Po přestěhování do této dědiny – Hvozdeckého vodního dolu a během zařizování domova jsem byla většinu času doma, dokonce jsem si psala i deník. To vyústilo v drby, že můj domov je ve skutečnosti Oblast 51, nebo že jsem sektářka, nebo dokonce konspirátorka, jeden večer se mi stal incident, že jsem vyšla ven a tři malé osmileté holky v růžovém na mě vytasily nože a snažily se mě zabít, den po tomto večeru mi došlo, že ty holky prostě věří všemu.

Během procesu zařizování domu se začala dít divná věc – nacházela jsem ten samý symbol. Jednou na rámu bez obrazu a jednou v obývacím pokoji, tam pokrýval celou stěnu, na které měla být televize. Ten symbol měl tvar ornitoptéry vyzbrojené jako stíhačka, vzala jsem si zápisník a vše zaznamenávala.

Až do úspěšného začlenění do komunity, kdy jsem se zúčastnila místního jarmarku, mě nenapadlo, že to souvisí s tajemným pilotem přezdívaným Pán démonů, když jsem tam přišla a koupila si domácí Marlenku, jsem si sedla na lávku a dva stárci, manželé Novotní se o něm bavili. Vytáhla jsem si zápisník a do něj jsem si zaznamenala frekventovanost vyslovení té přezdívky a tón evokující strach a obdiv.

„... byl Ladislav Černý...“ zaslechla jsem fragment jejich vět. Kdo byl nebo je Ladislav Černý? Rozhodla jsem se to zjistit, jelikož oni byli také v komunitě, nemusela jsem se ptát, jestli si mohu přislednout. Jelikož jsem zvyklá na všelijaké halloweenské duchařiny a paranormálnosti a ideálně, kdyby účastníkem letošního halloweenu byl nějaký kryptozoolog, s chutí vypustím fake news, že mám selfie s Bigfootem a že chystáme svatbu.

Tak jsem se zeptala na Ladislava Černého, sotva stačili odpovědět, všimli si, že právě on přichází se zúčastnit jarmarku. Nevypadal jako Bigfoot, neměl velké červené zářící oči, prostě člověk co se tady přišel společensky angažovat. Představila jsem se mu, a on zareagoval: „Ty jsi ta mladá slečna, o které si šířily ty drby, které přestaly poté, co ses začala pravidelně účastnit akcí?“ „Ano, zrovna klábosíme o Pánovi démonů.“

Když jsem vyřkla tu přezdívku, jarmark ztichl, evidentně byl Pán démonů buď tabu, nebo byli lidé jenom překvapeni, že zrovna já, která tady nevyrůstala odjakživa, o něm vím. Po tázavém pohledu na všechny mi bylo řečeno, že lidé jsou jenom vykolejeni, že zrovna já se o Pánovi démonů dozvím. Dokonce mi bylo řečeno, že o Pánovi démonů se píše nejen v místních kronikách, ale miliardové

společnosti o něm natáčejí dokumenty, z čehož těží místní průmysl, kdy se konají festivaly s jeho tématikou, prodávají se trička z jeho motivem a chodí tady cosplayeři zajímající se o něj.

Vyšla jsem ven a zeptala se sousedky Sabiny, kde Ladislav Černý bydlí, Sabina ukázala na dům, na jehož pravé straně stal dům u vchodu do temného lesa a na jeho levé straně stal její dům. Šla jsme pěšky a zazvonila, Ladislav Černý mě poznal a otevřel mi.

„Takže, vy jste byl parťákem Pána démonů?“

„Ou, on? Ano, znal jsem ho. Bude chvíli trvat, než si urovnám myšlenky. Stalo se to před lety. Víš Vojtěško, že jsou tři druhy es? Ti, kteří chtějí sílu, ti, kteří žijí hrdostí a ti, kteří umí skvěle posoudit situaci bitvy. Tři druhy es. A on? Ten byl pravé eso.“

„Pravé eso?“

„Byl chladný a sněžný den a Aliance pro globální rovnoprávnost organizovala vojenské cvičení.“

### **Vojenské cvičení - Aerodrom Praze. 15.1.1908**

Probíhalo vojenské letecké cvičení, Ladislav Černý byl členem 666. agresorské eskadry, která byla vyzbrojena ornitoptéry Aero-1 Frič přemalovanými tak, aby kamufláž emulovala estetiku Pan-Tichomoří.

Ladislav Černý nasedal do svého Aero-1 Frič a vyhlédl si pilota, který vypadal jako slibný cíl, začal střílet z kulometů, ale pilot však uhýbal. Po dvou výměnách střel zasáhla pilotova střela Ladislavův Aero-1 Frič.

Ladislav si všiml, že jeho tréninkový soupeř neutrpěl ani jeden škrábanec z kulek nebo střel, poté bylo oběma pilotům sděleno, že cvičení je u konce a mají povolení přistát.

### **Dům Ladislava Černého**

„Všechno to začalo ten sněžný tréninkový den. Můj první dojem byl, že měl potenciál.“

„A byli jste třeba z těch Ruzyň po výcviku, když jste se stali profesionálními vojáky někam převeleni?“

„Zůstali jsme v Ruzyních, ale pak jsme byli převeleni do 21. taktické eskadry a vysláni na výpad. Pokud chceš pátrat dál, budu ti fandit, ale některé věci je lepší nevědět.“

Jak jsem odešla, bylo odpoledne, tak jsem si zapnula svůj ultrabook s operačním systémem Windows 11, který jsem si koupila za peníze vydělané na brigádách, zapnula textový editor a začala vše zapisovat. Během toho jsem si vzpomněla na svého bratrance agenta Tomáše Domnívala, který pracuje v tajné službě, ale protože je to tajná služba, váhala jsem, jestli mu mám fakt zavolat. Nechtělo se mi ho stalkovat při práci nebo nedej bože omylem způsobit únik tajných a důvěrných souborů.

Tak jsem to riskla, Tomáše jsem kontaktovala a vyřkla jsem slovo Pán démonů z Ruzyň, nejprve byl v šoku, jelikož má přístup k souborům o pilotech, kteří s ním měli tu čest, pak ale uznal moji zvědavost a s podmínkou, že budu mlčet, mi nabídl, že mi k nim udělí přístup.

Přijel pro mě o půlnoci, kdy všichni už spali a zavezl mě k sídlu tajné služby, samozřejmě, že jsem si vypla smartfoun. Před vjezdem byl sekuriťák u závorcky v šoku: „Co tady dělá tahle vyšinutá osůbka?“ „To je moje neteř, pátrá po Pánovi démonů.“ „Vždyť nemá hodnost, diplom...“ a začal vyjmenovávat všechny ty věci, které jsou vyžadovány pro práci v tajné službě. Už mi to nedalo, vyšla

jsem z auta a představila se: „Vojtěška Svobodová. Znova – pátráme po Pánovi démonů z Ruzyň,“ a strčila jsem mu do obličeje občanský průkaz.

Jako odemknutím kouzelné truhly sekuriťák zavrčel: „Vojtěško, příště se obleč jako člověk,“ a stiskl tlačítko které zvedlo závorku, zaparkovali jsme, vešli dovnitř a prošli detektorem kovu. „Vojtěško Svobodová, sundejte si ten prsten,“ řekl, a tak jsem ho poslechla, prošla jsem jim znova, a opět detektor vydal poplašný zvuk. Rozepínala jsem si tedy s bušícím srdcem pásek z gatí, více mi srdce bušilo, když jsem si sundávala podprdu a tentokrát detektor kovu při průchodu nevydal ani špetku zvuku, vždyť jsem tady přišla kvůli užitečným informacím, ne abych se tady před sekuriťákem, bratrancem a procházejícím zaměstnancům svlékla jako na nudistické pláži. Sekuriťák se usmál a ukázal ukazovákem na mé levé oko a prostředníkem na mé pravé, usmála jsem se a poté jsme ukázali gestem pistole u hlav a jakože jsme se zastřelili. Poté přišlo na řadu současně skenování očí a otisku prstů. Pak následovalo rozpoznávání hlasu. Řekla jsem improvizovaně: „Vojtěška Svobodová.“ Procházející Tomášův kapitán Petr Havran se usmál, představil se a vysvětlil: „Je třeba víc profesionální tón.“ Tak jsem profesionálně zopakovala: „Vojtěška Svobodová.“ Hlas byl přijat, a otevřely se dveře do konferenční místnosti.

Po vstupu Havran vytáhl šanon s nápisem: „Project: Phantom.“ Nápis indikoval, že Pán démonů z Ruzyň je terčem vyšetřování.

Otevřela jsem šanon a v tom štose papírů jsem našla tři dobové pamětníky: John Ramirez, admirál Vzdušné flotily Quetzalcoatla ze Spojených států obou Amerik bydlí v penzionu na Floridě, Miho Eika, kapitánka Eskadry naginaty z Imperiální konfederace východní Asie se usadila v Tokiu a Orlí oko, kapitán 451. Orlí letky z Pan-Tichomoří si žije v Honolulu.

Kapitán Petr Havran měl ale upozornil: „Máme zprávy, že v jejich lokalitě působí divné sekty, které se proklamují jako napojené na Pána démonů.“ „Beru na vědomí, navíc je evidentní, že máte i jiné věci na práci, než lov na Pána démonů z Ruzyň.“

„To máme,“ řekli Havran a Tomáš unisono, Tomáš mi také nabídl, že mě odveze domů, já jsem souhlasila.

### **Dům Ladislava Černého**

Další den jsem opět navštívila Ladislava Černého, a zeptala jsem se jej, jestli neví, proč se Pánovi démonů z Ruzyň přezdívá zrovna takto.

„Všechno to začalo výpadem 21. taktické eskadry nad Helsinkami, Imperiální konfederace východní Asie vojensky intervenovala v Severské federaci.“

### **Bitva o Helsinky, 5.1. 1909**

Ladislav Černý a jeho parťák letěli nad Stockholmem, kde bitva uvízla na mrtvém bodě. Oba okamžitě radarem zaměřili ornitoptéry Imperiální konfederace východní Asie AS-1 Niais, které plnily funkci stíhačů pro vybojování vzdušné nadvlády a střelami je sestřelili.

Po probourání mrtvého bodu všechna sláva hned skončila, jelikož na scénu mířila letka o pěti Niaisích, která začala agresivně pálit a koordinovaně manévrovat, díky čemuž nebylo snadné je sestřelit.

Ladislavův kolega sestřelil další Niais. Hlas nepřátelského velitele vyděšeně řekne: „Další Niais? Kdo jej sestřelil?“ Druhý hlas mu odpoví: „Démon z Ruzyň.“ Třetí hlas přitaká: „Takže ten pilot je pán démonů?“ Ladislav sestřelí jeden a jeho parťák druhý zbývající Niais.

Ladislavovi nedala radost a zakřičel do vysílačky: „Viděli jste to? Můj kámoš zrovna sestřelil Niais.“ Ozve se spojencův hlas komplimentu pro jeho kolegu: „Pán démonů z Ruzyň.“

### **Dům Ladislava Černého**

„A tady dostal Pán démonů z Ruzyň svou přezdívku.“ Dokončil větu Ladislav Černý.

„Rozumím, kvůli manévrování, počtu sestřelů a toho, že nedostal žádný škrábanec,“ reflektovala jsem.

### **Doma**

Zapnula jsem si Ultrabook s Windows 11, zapnula všechny s ním spárované bezdrátové gadgety a začala vše zapisovat, u toho jsem si na stránkách cestovních kanceláří vyhledala lety na Floridu, do Tokia a do Honolulu.

Pohled na můj laptop, na Windows 11 při jeho zapnutí a na gadgety na stole mi připomínalo moje první dny na praktické škole, kdy jsme se představovali jako třída, když přišla řada na mě, díky tomu, že jsem byla na intru, jsem si tam vzala své gadgety. Když přišla řada na mě, tak jsem během svého představování všechny gadgety vytáhla a na laptopu ukázala OpenVPN, Steam, Spotify a Discord.

Jakou celebritou, se kterou se všichni chtěli bavit, jsem se tam díky tomu stala, dokonce mě občas i učitelky poprosily, abych jim něco vyhledala. Jednou v hodině ručních prací učitelka navrhla, že bych jako zvukovou kulisu pustila Hard Rock Hallelujah od Lordi, jelikož měla ráda metalovou hudbu a měla s nimi i tričko.

Když mě naše třídní, která učila i maturující ajťáky během představování vyvolala a já jsem ukázala své gadgety i OpenVPN, Steam, Spotify a Discord, jedna spolužačka, vozičkářka Petra spatřila OpenVPN: „OpenVPN? Co to je?“ „VPN – Virtuální privátní síť, představ si to jako tajemnou komnatu internetu.“ A co je to to Spotify a ten Discord?“ „Spotify je takový software na hudbu, a Discord si představ jako takový portál mezi komunitami.“

Když jsem si nejprve zaplatila let na Floridu, ten den, kdy jsem dorazila na letiště, se mi podařilo vyjednat business class. Jaká to pohoda, měla jsem celý let pro sebe.

### **Dům Johna Ramireze – Florida**

Když jsem vystoupila na letišti a lokalizovala na Floridě dům Johna Ramireze, nejprve byl skeptický, pak mě pustil dál a já jsem se jej zeptala plynulou angličtinou: „John Ramirezi, vy jste byl admirál Vzdušné flotily Quetzalcoatla. Jak probíhal střet s Pánem démonů?“

### **Bitva o Istanbul 14.5. 1908**

Mísí Johna Ramireze a jeho vzdušné flotily bylo udržet vzdušnou nadvládu nad Istanbulem, klíčovou oblastí, která nesměla být narušena.

Ten den vletěl se svou vzdušnou flotilou přímo do istanbulského vzdušného prostoru, když mu Pán démonů z Ruzyň sestřelil dvě vzdušné bitevní lodě třídy Cortez a jedinou vzdušnou letadlovou loď třídy Ahuizotl.

John Ramirez vydal rozkaz, aby se všechna protiletadlová děla na přeživších vzducholodích zaměřila pouze na něj, urputná palba však byla vniveč, jelikož Pán démonů kličkoval mezi vzducholoděmi a sestřeloval zbylé vzducholodě. Vlajkovou loď třídy Itzcoatl, ze které John velel celé flotile Pán

démonů, pouze poškodil rozstřílením vrtulí, poškození bylo dostatečně nevážné, aby se John mohl stáhnout.

### **Dům Johna Ramireze – Florida**

„A to bylo zvláštní, prostě nás rozstřílel, aniž bychom šli k zemi,“ dokončil své vyprávění John Ramirez.

Zeptala jsem se jej: „Co říkáte, že se mu říká Pán démonů z Ruzyň?“

„Později, když jsem odešel z armády, jsem se o jeho přezdívce dozvěděl, ale nechápu, proč zrovna tato přezdívka.“

„Pánovi démonů z Ruzyň se takto přezdívá kvůli jeho umění manévrovat, tuně sestřelů a tomu, že ho nikdo ani jednou netrefil,“ vysvětlila jsem.

„Teď jdu do místní hospody, jsem rád, že mám někoho, komu mohu vyprávět svůj příběh,“ rozloučil se John Ramirez a já mu pomohla s dveřmi a pak jsem šla do hotelu, kde jsem byla ubytována do laptopu zapisovat poznámky.

### **Doma**

Chtějíc další detaily, jsem studovala zázemí války.

Zázemí války leželo v Imperiální konfederaci východní Asie. Imperiální konfederace východní Asie trpěla tehdy ekonomickou havárií, a rozhodla se pro anexi Havaje, která ovšem už vyhlásila Pan-Tichomoří.

Následovaly spíš malé námořní a letecké střety, do kterých se vmísily i Spojené státy obou Amerik.

Technologická převaha Spojených států obou Amerik posloužila jako záminka k tomu, aby se v roce 1908 pokusily napadnout a obsadit kontinentální Evropu, kontinent, který skrýval v sobě obrovské nerostné bohatství, zbylé velmoci ale chtěly od kontinentální Evropy něco jiného, toto byl začátek globální války.

Žádná země kontinentální Evropy nebyla připravená, tak padla každá do rukou jiné mocnosti. A Pán démonů z Ruzyň byl do této války zatažen, jak mi Ladislav Černý vysvětlil, oba bojovali na české straně okupovaných Spojených států Velkého Rakouska.

Byl zrovna večer a v pyžamu jsem se pídila po cestovce nabízející zájezd do Tokia, když v tom mi přijde na smartfoun textová SMS od neznámého čísla: „Hej! Některé věci je lepší nevědět. Hezké pyžamo.“ Rozrušená jsem na smartfounu rozsvítla baterku, šla jsem ven a zamířila přímo do temného lesa. Při vstupu jsem přidala do kroku a běžela jsem dál, pak mi něco píchavého proniklo do krku a já jsem upadla do bezvědomí.

Probírala jsem se, hlava mi pulzovala a v krku jsem cítila bolest, odvázáli mi šátek z očí, ale viděla jsem, že jsem svázaná na židli v opuštěné hale. Dva dvacetileté mužské hlasy se bavily: „Jsi si jist, že nám něco povíš?“ „Hleď, trochu ji povzbudíme.“ Ozval se zvuk zapálených sirek, a jeden z nich mi ji přibližoval k hlavě. Zoufale jsem křičela: „Ne! Nic nevím! Já jenom pátrám po legendě! Proč jsem tady?“ „Protože jsme se vsadili o pět tisíc korun, že nám pomůžeš!“ Bylo evidentní, že i oni jsou zainteresovaní Pánem démonů.

Vtom jeden z nich vytáhl mafiánský Thompson a řekl druhému: „Hej! Teď budu počítat do deseti a ty ji hezky rychle umožníš zdrhnout! Stejně nemá o Pánovi démonů žádné informace!“ „Dělám na

tom,“ řekl ten druhý neochotně a rozvázal mi ruce, když se chystal odvázat mi pravou nohu, ten s tím Thompsonem řekl: „Deset!“ a začal střílet.

Zatímco byl zaneprázdněn střílením svého kumpána doprovázeném maniakálním smíchem, pak se zastavil a řekl si: „Počkej!“ a vzal starý walkman a hledal tu správnou kazetu. „Co jsem to za mafiána, že střílím bez hudby?“ Využila jsem toho okamžiku a oběma rukama jsem so rozvázala své nohy, zatímco on stále ne a ne najít kazetu, otevřela jsem dveře a utíkala jsem, co mi síly stačily.

Směrem ven vedly schody nahoru, a za dveřmi se opět ozývala střelba. Potom, co jsem vyšla po schodech nahoru, jsem viděla, že už svítá a že se nacházím v dědině blízko Hvozdeckého vodního dolu.

Joggingem jsem doběhla do své dědiny a usmála jsem se, a pak jsem se až hystericky zasmála tomu, jak mě unesli kvůli informacím o Pánovi démonů a pak ten střelec nařídil postřelenému, aby mě osvobodil, a pak jej zastřelil. *Představ si, že tě kvůli Pánovi démonů unesou dva magoříčci, kteří pak postřelí sami sebe.*

Tak jsem se vrátila ke svému laptopu a našla jsem si zájezd do Tokia, moje japonština je stejně plynulá, jako angličtina, kterou jsem rozmlouvala s Johnem Ramirezem. Opět jsem letěla letadlem obchodní třídy, během letu jsem se nechala pohltit myšlenkami na východoasijskou ekonomickou samostatnost a rozvoj. A víš co? Po příletu a ubytování se v hotelu jsem si zaplatila running sushi, první dva talířky byly na počest těch dvou magorů.

A přesně v tom samém hotelu v Tokiu jsem potkala pilotku Miho Eika. Představila jsem se jí, jako že jsem z kontinentální Evropy, ona se mi představila nazpět nejen jménem, ale i hodností velitelky letky.

### **Hotelový pokoj Miho Eiky**

Zmínila jsem se jí o Pánovi démonů, ten klidný tón jejího reagujícího hlasu mě zaujal, a tak jsem se jí zeptala: „Mohla byste mi poskytnout svědectví o Pánovi démonů z Ruzyň?“

### **Bitva o Stockholm, 14.9. 1908**

„Ano, Evropanko. Potkala jsem jej na obloze nad Stockholmem, Severská federace.“

Miho velela ženské Eskadře naginaty. Jejich úkolem bylo vyhledat místo, kde údajně Severská federace obohacovala uran na výrobu atomových zbraní. Nálet byl klidný, letěly pod radarem, a jak narazily na cíl, vypustily pumy. Pak se ozval varovný zvuk raket země vzduch a vyletěla celá horda severských eskader.

V Eskadře naginaty bylo pouze pět pilotek, díky ženské grácii a manévřům inspirovaným bojovými uměními měla eskadra ten den na kontě sto jedenáct sestřelů. Ale bohužel, Pán démonů z Ruzyň se zjevil s Ladislavem Černým a oba začali do Eskadry naginaty kropit.

Tři členky byly okamžitě sestřeleny, Miho a zbylá členka eskadry urputně bojovaly, ale Pán démonů s Ladislavem se nedali, avšak pouze rozstříleli Mihin Niais, Miho se tak mohla stáhnout a válku přežít, její podřízená takové štěstí neměla, protože její Niais vybuchl.

### **Hotelový pokoj Miho Eiky**

„Nikdy nezapomenu na jeho ohromnou moc. Představ si, že jedna po druhém jsme byly sestřelovány. Kromě mě a mé zesnulé podřízené,“ dokončila své vyprávění Miho Eika.

„Našlo se víc pilotů, které Pán démonů pouze škrábnul bez sestřelu,“ přitakala jsem.

„Je to možné. Teď bych si chtěla zajít na saké, suši a ramen.“

„Dobře, děkuji, že jsme si mohli popovídat.“

„Já děkuji, že jsem mohla Evropance vyprávět svůj příběh.“

Zpátky ve svém pokoji jsem si dělala poznámky a myslela jsem si, že stále je třeba zpovídat Ladislava Černého.

### **Doma**

Poté jsem se vrátila domů a znovu navštívila Ladislava Černého. Zeptala jsem se jej: „Jaký byl podle Vás Pán démonů z Ruzyň obecně?“

„Jaký byl? Pokaždé, co jsem s ním letěl, jeho dovednosti vybočovaly. Byl nezastavitelný, rozvázný a hrdý. Skoro můj anděl. Přezdívka Pán démonů mu tady perfektně slušela.“

„Byl pak Pán démonů známý i mimo Vaši eskadru?“

„Ano, zanedlouho se o něj všichni začali zajímat. Při každém vzletu se u aerodromů namnožili civilisté, mechanici... Lidi si jej prostě chtěli zapamatovat.“

„Měl jste možnost si s ním nějak pokecat?“

„Ani ne, spíš se mi zdál jako samotář, jak byl oběd, on si sednul vždy úplně nejdál.“

„Zdalo se Vám alespoň, že jakkoli měl Pán démonů z Ruzyň tu možnost, že letěl frekventovaně na nějaké místo?“

„Při vzdušných patrolách jsem jej vidět letět nad zaniklou částí Hvozdeckého vodního dolu.“

„Hvozdecký důl má zaniklou část?“

„Ano.“

„Jdu se tedy pít v místní kronice.“

### **Místní kronika**

Měla jsem to namířené cestou vedoucí přes autobusovou zastávku a dětské hřiště k místní kronice. Zrovna tam byla moje sestra, Mgr. Martina Svobodová. Pozdravila jsme ji, a zeptala se: „Martino, tady je prý nějaká zaniklá část.“ „Ano,“ odpověděla a zavedla mě ke knize Mezi vědou a legendou: Záhada nad Hvozdeckým vodním dolem.

Otevřela jsem knihu rozdělenou na tři sekce, název druhé sekce zněl zajímavě – Nájezdy Ocelovo-nebeských národů. Jaké Ocelovo-nebeské národy? Něco jako Mořské národy doby bronzové, které akorát tady přišly z nebe a ze země?

Rozhodla jsem se prokousat se celou knihou. První sekce jménem Moderní pátrací archeologické práce zahrnovala pět archeologických diplomových prací. Jedna hledala podezřelého v klimatu, druhá v přírodních katastrofách a zbylé tři v lidském selhání.

Sekce Nájezdy Ocelovo-nebeských národů obsahovala archeology dešifrované vyryté nápisy na zříceninách.

V prvním takovém nápisu se uvádělo: „Národy z okolí provedly ve svých královstvích spiknutí. Byli mezi nimi Planoucí draci, Koloví titáni a Výbušní ptáci. Výbušní ptáci naráželi do země a vybuchovali. Koloví titáni sedící ve svých strojích plivali ohnivé koule a Planoucí draci zažehli šípy ze svých luků plameny zkázy.“

Další text popisoval: „Naši lidé v milicích, muži, ženy i děti se bránili, co jen síly stačily. Muži s bronzovými meči i ženy se zběsile vhrnuli na lámání kol Kolových titánů, ženské dobrovolnické lučištnice zase svými šípy probodávaly oči Výbušných ptáků a Planoucích draků a dětští andělé zase pomáhali zraněným duším přinášením vody a mstili padlé rodiny, své i cizí.“

Poté v sekci následovaly obrazy, u jednoho mě zaujal popisek, cituji: „Piloti Výbušných ptáků taranují hořící chýši,“ na obrazu byli zakresleni Výbušní ptáci narážející do té chýše a byl tam znázorněn výbuch, což ve mně evokovalo sebevražedné útoky ze vzduchu. Další psal: „Koloví titáni zasahují ohnivými koulemi dvě palisády,“ načež jsem viděla obraz dvou hořících palisád s Kolovými titány zakreslenými na pravé části obrazu. Třetí obrázek byl velmi drastický: „Planoucí draci a jejich kulky zasahují dvě ženy a jednoho chlapce,“ a viděla jsem postřelené ženy a kluka s šípem v hrudníku.

Dále byl v téhle sekci obsažen detailní výklad taktik každé z těch etnických skupin. Výbušní ptáci byli evidentně sebevražední bojovníci, jejichž výbušniny využívaly směs hořlavých látek, Koloví titáni zase řídili mechanické trebuchety, které mohli ovládat zevnitř díky systému primitivních pák a vahadel a Planoucí draci sice bojovali na obloze jako Výbušní ptáci, ale tihle byli vyzbrojeni spíš dobovým ekvivalentem kanonů v podobě kuší namontovaných na jejich strojích a létání jim umožnily systémy vzdušných vaků na jejich křídlech.

Konečně jsem se prokousala k třetí sekci – Dobová očitá svědectví. Tady už místo přímočarého textu jako v každé knize spíš byly výstřižky dobových novin na počátku dvacátého století.

Jeden titulek zahrnoval interview, kdy dobový svědek na obloze spatřil samostatně létat ornitoptéru, kterou identifikoval jako Aero-1 Frič, ta se nechovala nijak agresivně, jenom manévrovala. Obyvatelé si všimli, že ty manévry se vždy opakovaly a ten Frič vypadal, jako kdyby kreslil na obloze srdce.

### **Doma**

Kladla jsem si otázku - nemohl by Pán démonů cítit nějaké intimní spojení s Hvozdeckým vodním dolem? A co si mohl myslet o útocích Ocelovo-nebeských národů?

Knihu jsem stačila dočíst celou, jelikož kronika zavírá až v osm večer, vrátila jsem se domů a pak jsem si šla lehnout.

Další den jsem se pídila po zájezdu do Honolulu, abych mohla vyzpovídat Pan-tichomořského pilota, Orlí oko, jak se měl dle spisů, co mi bratranec agent Tomáš Domníval poskytnul v konferenční místnosti, když jsme navštívili sídlo tajné služby, tak jsem si zaplatila obchodní třídu a vyrazila do Honolulu, po přistání jsem si vzpomněla, že v tom spise se uvádí, že Orlí oko bydlí na okraji Honolulu.

### **Rodinný dům na okraji Honolulu**

Svou plynulou havajštinou jsem se představila jako mladá dáma z kontinentální Evropy, Orlí oko byl sice nejprve překvapen, ale nakonec mě pustil dál.

„Pane Orlí oko, Vy jste velel 415. Orlí letce. Jak jste se střetl s Pánem démonů?“

„Víš, mladá dámo z kontinentální Evropy, nevím, jestli by se ti tohle dobře poslouchalo.“

„Jsem zvyklá být svědkyní vražd a sexu, jak v televizi, tak v reálu. Tak prosím.“



„Jsem rád, že mohu podat svědectví jakožto Tichomořský Ostrovan.“

### **Bitva o Krymský národní stát, 19.11. 1908**

Pan-Tichomoří využil toho, že pravidelněji dochází k bitvám mezi Spojenými státy obou Amerik a Imperiální konfederací východní Asie jako usnadnění splnění svých imperialistických ambicí v Krymském národním státě.

415. Orlí letka složená z ornitoptérových stíhaček Ka-9593 doprovázela ornitoptérový bombardér Ka-3121, aby bombardoval krymské velící uzly. Byli skoro u cíle, když najednou byl Ka-3121 pokropen kulkami ze vzduchu a následně vybuchl ve vzduchu.

Když Orlí oko spatřil následnou situaci, nemohl věřit svým očím. Nejprve si myslel, že bombardér vybuchl kvůli technické závadě způsobené ptáky, když vtom dva stíhače vyletěly z formace kvůli jediné nepřátelské ornitoptěře, která se blížila k celé letce.

Orlí oko vydal rozkaz pilotu sestřelit a celá letka ve formaci hada se vydala za ním. Orlí oko pilota zacílil střelami vzduch vzduch, vypálil střelu, ale ta ornitoptéra vypustila světlice, díky kterým ji střela nezasáhla.

Pak z ní střílely kulky a střely, každá na jeden úder sestřelila ze všech třinácti ornitoptér jenom dvanáct, a Orlí oko byl kulkami pouze škrábnut, proto se rozhodl se stáhnout.

Od té doby bydlí sám na okraji města Honolulu.

### **Rodinný dům na okraji Honolulu**

„Přijde mi divné, že všichni zemřeli sestřeleni a jenom já jsem měl na svém Ka-9593 pouze škrábance z kulek křídlech a na skle kokpitu. Bylo evidentní, že Pán démonů váhal.“

„Pán démonů dokonce váhal, když měl sestřelit dva piloty z nepřátelských velmocí.“

„To jsem o Pánovi démonů také slyšel, ale slunce už zapadá. Chtěl bych si lehnout.“

„Děkuji za podání svědectví.“

„Mi zas bylo ctí, že jsem mohl svědectví podat.“

### **Doma**

Zapisovala jsem si poznámky z mého interview a přemýšlela jsem, jestli to ušetření Orlího oka, Miho Eiky a Johna Ramireze byla jenom náhoda, nebo to byl ještě víc. Napadlo mě znova vyzpovídat Ladislav Černého.

### **Dům Ladislava Černého**

Zazvonila jsem, Ladislav Černý mě rozpoznal a pustil mě dovnitř. Zeptala jsem se jej: „Jak se vyvíjel Váš vztah k Pánovi démonů z Ruzyň?“

Váhavě se rozhlížel, pak ze sebe vyklopil: „Během bitvy o Johannesburg mi začala válka lézt na mozek.“

„Lézt na mozek?“

### **Bitva o Johannesburg, 5.5. 1909**

Pán démonů a Ladislav Černý jsou pověřeni eskortou 845. společné vzdušné flotily k Johannesburgu v Jižní Africe, když dorazí k cíli, začnou vzducholodě palbou ze svých děl zasahovat vojenský průmysl.

Ze zatím nezasažených aerodromů vyletí 505. národní letka. Jižní Afrika je totiž rozpolceným státem, který je pod stálým tlakem tří aktérů války, proto je její vláda servilní, něco prodá Pan-Tichomoří, něco prodá Imperiální konfederaci východní Asie a něco zase Spojeným státům obou Amerik.

505. národní letka je složená z civilistů, kteří kvůli neschopnosti armády zem bránit zakládali milice.

Když Ladislav Černý uviděl jihoafrické značení na trupech jihoafrických ornitoptér a vzducholodí, pokračoval v misi, která jim byla přidělena – osvobodit Jižní Afriku od politického tlaku a sestřeloval její členy.

Střet probíhal nejen mezi jihoafrickými nacionalisty, ale i se Spojenými státy obou Amerik, jejichž vzducholodě a ornitoptéry začaly vedle vojenského průmyslu útočit i na bytové domy, silnice, školy a jiné civilní cíle.

Ladislava tento pohled znepokojil a ovládaný emocemi se řítí k ornitoptérám F-35 Washington, a se vzteklým řevem je začal sestřelovat. „Hele, to jsou civilisti,“ křičel do interkomu, když viděl tuto destrukci a vzteklým manévrem se odpojil od flotily a namířil si to ke vzducholodím. Pod nimi tančily plameny hořících paneláků a vybuchujících dolů. Pán démonů z Ruzyň zamířil svými kanony vzducholodě, která zrovna trefila mateřskou školku a rozstřílel ji tak, že vybuchla ve vzduchu.

Ladislav Černý po svém okřiknutí admirálem 845. společné vzdušné flotily kvůli odpojení se od flotily omluvil: „Rozkaz, pane, víckrát se to nestane,“ a vrátil se k Pánovi démonů, oba pokračovali v misi.

Spojené státy obou Amerik a Aliance pro globální rovnoprávnost se začaly nelítostně rvát kvůli intervenci Aliance proti ostřelování civilních cílů, Spojené státy obou Amerik na to odpoví vysláním vícero Washingtonů, jejichž jsou Pánem démonů a Ladislavem sestřeleni, aniž by piloti F-35 Washington zahájili palbu jako první.

Blížila se noc a Ladislav Černý se čím dál více během bitvy díval dolů. „Tohle už není válka, to je zabíjačka,“ řekl si nahlas nevrle. Bitva skončila sestřelením tří bombardérů Spojených států.

Ladislav zakřičel v kokpitu: „Do háje s vámi,“ zvýšil rychlost a samovolně se stáhl z bitvy.

### **Dům Ladislava Černého**

„Všichni jako kdyby přestali vědět, proč se začali takhle rvát. Cítil jsem smutek za celý svět, proto jsem...“

Cítila jsem v těch posledních dvou slovech, že Ladislav Černý není na to, co pak udělal hrdý, tak jsem nabídla, že pro dnešek to už stačilo.

Ladislav nabídku přijal, a tak jsem šla domů.

### **Doma**

Jak se asi Pán démonů choval, když se Ladislav jakožto jeho parťák stáhl z bitvy proti rozkazům? Když sestřelil vzducholodě, která zničila školku... Nedala mi spát myšlenka, že i přes jeho přezdívku by mohl být milostiv, když ušetřil Johna Ramireze, Miho Eiku a Orlí oko.

Na jedné straně bylo jisté, že tuhle přezdívku nedostal kvůli nějakému bezcitnému Satanovi, což bych mohla doložit zdevastujícím sestřelením té školku ničící vzducholodě, ale kvůli jenom dovednostem a na druhé straně jsem se chtěla dozvědět, kolik pilotů ušetřil.

Šla jsem si lehnout, ve snu jsem se viděla v kokpitu Aero-1 Frič. Z kokpitu byly vidět jakési velké ohnivé koule, zdály se být tak velké, že by je šlo vidět i z vesmíru, když jsem se ráno probudila, vzala jsem si z domácí knihovničky do rukou knihu Globální válka 1908 – 1912: Velká encyklopedie od A do Z. Ta kniha byla titánská bichle.

Začetla jsem se, dobové vlajky tří hlavních aktérů, vojenská struktura společné nadnárodní armády Aliance pro globální rovnoprávnost, tajné projekty války, mapy bitev, bojové sestavy a pak jsem nemohla uvěřit, co čtu, když jsme se dostala ke kapitole Globální sebepoškození, ten název nejprve zněl, jako kdyby se nějaký teenager řízнул kroužkem a způsobil tím návrat do dob lovců a sběračů.

A pak jsem se k tomu prokopala – Spojené státy obou Amerik, Imperiální konfederace východní Asie a Pan-Tichomoří odpálily sedm atomových zbraní na svých vlastních půdách.

Možná byli jejich politici zhrzení opakovanými úspěšnými prostupy Aliance pro globální rovnoprávnost jejími územími, a tak se prostě takto sebepoškodili?

A co si o tom Pán démonů v hlavě myslel? Byla jsem si stále jistá, že čím déle jsem pátrala, tím déle jsem se s ním cítila intimně propojená, ve snech se mi totiž opakovaně začal zjevovat nějaký voják, dle uniformy letec. Ten se furt představoval jako Josef Jaromír Svoboda.

Jeden sen mi způsobil, že jednou mi jako budík posloužil zvuk dunění motorů, to dunění znělo, že je za jedním motorem i druhý, tak jsem v pyžamu přiběhla k oknu.

No jasně, veřejnoprávní a místní televize a rozhlas. Buď si mě všimli, nebo jim nějaký opilec dal tip.

V pyžamu s rozcuchanými vlasy jsem přiběhla ke dveřím a odemkla je: „Dobré ráno, vydržte tady prosím, než se trochu zkulturním.“

Moderátorka rádia, která se mi představila jako Lucie Jantová reflektovala: „Dobře, počkáme.“

Tak jsem si v rychlosti zkulturnila své levandulové copy až po kotník a převlékla se z pyžama. Pak jsem do obýváku přenesla židli z kuchyně, přiběhla jsem ke dveřím: „Pojďte dál,“ a přivedla je do improvizované tiskové místnosti.

Veřejnoprávní reportér Petr Trotner se mě zeptal: „Vojtěško Svobodová, všimli jsme si, že pátráš po jakémsi Pánovi démonů z Ruzyň. Nechtěla bys nám sdělit, o koho se jedná?“

S rozvážností, abych nešířila nějaké paranormální názory mezi diváky u televizí a posluchači u radií jsem řekla: „Byl to takový samotářský český pilot vyvolávající strach i obdiv jak mezi nepřáteli, tak mezi spojenci.“

Místní televizní hlasatel Martin Terkl se mě překvapeně tázal: „Je pravda, že máš pouze dvouletou praktickou školu? Že jsi nešla na vysokou?“

„Ano.“

Veřejnoprávní reportérka Simona Patlová se mě tázala: „Jak ses o Pánovi démonů dozvěděla?“

„V mezích GDPR řeknu jenom, že mám jisté známosti a konexe, které s ním měly i tu čest.“

Tohle nečekané interview trvalo do jedenácti dopoledne, novináři mi nabídli ruku a poděkovali.

*Pěkně nečekané, říkala jsem si. Ale evidentně se o mém stupni vzdělání a pátrání dozvěděli soudě dle jejich chování bez tipu. Myslela jsem na Ladislava Černého, a tak jsem ho znova navštívila.*

**Dům Ladislava Černého**

„Co jste konkrétně udělal, když jste cítil smutek za svět?“

„Přeběhl jsem.“

„Ke komu?“

### **První případ globálního sebepoškození, 5.5. 1911**

Ladislav Černý a Pán démonů z Ruzyň prolomili pro vylodovací jednotky Aliance obrannou linii Pan-Tichomoří a probili se k Honolulu, měli za úkol sesadit Kamaly Ra-ulu-nuie, hlavu Pan-Tichomoří.

Na oba střílela protiletadlová pozemní děl, a Ladislav Černý už válku nemohl dál snášet, proto záměrně zpomaloval za Aero-1 Fričem Pána démonů, jejich veliteli Ladislavovo chování přišlo divné, proto jej opakovaně vyzvídávali, jestli má poškozené křídlo nebo porouchaný motor.

Následně se zjevil oslepující záblesk atomové bomby, která Honolulu zdevastovala.

*Tady je naše šance, Svět bez hranic!* Zařval si v duchu Ladislav a začal pálit na Pána démonů a vylodovací jednotky Aliance, v interkomu se ozvala rekrutující věta: „Ladislave Černý, vítěj ve Světě bez hranic.“ „Děkuji za přivítání, už mě ta zabíjačka nebaví.“

„Ladislave Černý! Přestaňte pálit!“ ozval se velitelův hlas, ale bylo už pozdě, jaderná destrukce byla tak vážná, že velení Aliance pro globální rovnoprávnost nařídilo stažení se z boje, jeden pilot zavrčel: „Ladislave, ty tchoři!“

### **Dům Ladislava Černého**

„A v tento moment jsem byl přivítán do Světa bez hranic,“ řekl Ladislav nehrdým hlasem.

To myslel tím zakončením své věty „proto jsem...“ chtěl říct: „Proto jsem přeběhl ke Světu bez hranic.“

Pak melancholicky seděl na své pohovce, tak jsem mu nabídla zakončení zpovídání, on souhlasil.

### **Doma**

Vzala jsem si knihu Globální válka 1908 – 1912: Velká encyklopedie od A do Z, a skončila jsem tam, kde jsem četla o Globálním sebepoškození. Četla jsem dál snažíc se zjistit něco o Světě bez hranic.

Svět bez hranic založila přeběhlíce ze Severské federace Greta Tarja Tamberg, fanatická anarchistka a utopistka, které se velmi dotkla destrukce způsobena Globálním sebepoškozením a fungovala jako celková vůdkyně Světa bez hranic.

Zavzvonil mi telefon, na němž bylo neznámé číslo. Zvedla jsem jej: „Prosím, Vojtěška Svobodová.“ Ozval se hlas kapitána Petra Havrana: „Viděl jsem tě ve zprávách. Jestli chceš, můžeš se opět podívat do šanonu Project: Phantom.“ „To ráda slyším, zrovna jsem se dozvěděla o Světě bez hranic.“ „Tak o půlnoci tě vyzvedne agent Tomáš Domníval a zavede tě do konferenční místnosti, dostaneš intel na potomky členů Světa bez hranic, ale prosím slušné oblečení.“ „Rozhodně.“

Tak jsem se formálně oblékla a o půlnoci pro mě přijel bratranec a zavezl mě k sídlu tajné služby, všechno kovové jsem si sundala a prošla detektorem kovu a Petr Havran mě čekal u dveří do konferenční místnosti, vstoupili jsme do ní a já jsem vzala šanon Project: Phantom a nalistovala jsem si fólie, které byly oranžovým papírkem nadepsané Svět bez hranic.

Na papírech stálo, že všichni členové Světa bez hranic byli sestřeleni, a jejich mrtvoly se našly v Praze, Helsinkách a na Krymu, pak jsem listovala osobními údaji jejich potomků. Jan Hermann Altman,

matka Češka, otec Rakušan, potomek pilota Světa bez hranic Wilhelma Altmana sestřeleného nad Prahou, který bojoval pro Svět bez hranic, si odpykává osmnáctiletý trest za brutální vraždu.

Pak mi Havran nabídl zajištění peněz a potřebných dokladů, abych je mohla vyzpovídat, kývla jsem, a tak jsem letěla letadlem do Prahy, kde má být uvězněn Jan Hermann Altman. Přišla jsem k bráně a ukázala sekuriťákovi papír, načež mě dál pustil. Venku v areálu pro mě přišel ozbrojený strážce, který mě k Altmanovi zavedl, ten si tam seděl v cele, ve tmě as malým okénkem. Představila jsem se mu a on mi.

### **Interview Vojtěšky s Janem Hermannem Altmanem**

„Jane Hermanne Altmane, tvůj pradědeček Wilhelm Waldreich se přidal ke Světu bez hranic, věděl jsi o něm něco víc?“

„Můj pradědeček byl rodinným vyvrhelem, nesměli jsme ani vyslovit jeho jméno, bylo to způsobeno jeho členstvím ve Světě bez hranic. A tahle temnota, a to malé okénko v téhle cele? Do toho jsem se taky dostal, tahle temnota, kde teď osmnáct let budu kvůli vraždě a můj motiv spáchání té vraždy mi jej připomíná, takový malý svět bez hranic, a jak víš, sestřelil jej Pán démonů. O něm jsem se náhodou dozvěděl, když mi jednou zvědavost nedala a já jsem vlezl na půdu a četl jsem pradědečkův deník.“

„Můžeš mi popsat, jestli v tom deníku byl popsán styl boje Pána démonů z Ruzyně?“

„V jedné pasáži jej popisoval jako jakousi sirénu s křídly, sváděla jej myšlenka, že by to mohl být on, kdo jej sestřelí. Tak se jednou se svým týmem střetl s Pánem démonů nad Prahou, a dopadlo to tak jak dopadl každý střet s Pánem démonů, žádné škrábnutí, sestřel za sestřelem, a pradědeček mrtev.“

„Zajímavé, a souvisí to nějak s tou vraždou, kterou jsi spáchal?“

„Ano, i ne. Svět bez hranic byla skupina fanatiků. Já jsem tu vraždu spáchal kvůli tomu, že ten kluk, kterého jsem zabil, ublížil mé přítelkyni, za což dostal podmínku. S přítelkyní si píšeme dopisy. Náš justiční systém je vlastně taky takový svět bez hranic a Pán démonů mu jenom nastavil zrcadlo.“

„Takže Svět bez hranic jako ta organizace, oni stále existují?“

„Mohu tě uklidnit, že ne. Vůdkyně byla zabita.“

Pak se ozval dozorce, abych opustila věznici, s dozorcem jsem si podala ruku a zamířila domů.

### **Doma**

Zase začala série snů s Josefem Jaromírem Svobodou. V těch snech jsme opakovaně stáli naproti sobě a hovořili spolu. Hovor ale občas přerušoval jev podobný televiznímu zrnění. Z jednoho takového přerušovaného hovoru jsem si zapamatovala: „...Vojtěško... ..Pán démonů... ..suterén... ..Ladislav Černý...“

Co se suterénem? Proč mě vůbec oslovoval? Kdo byl Josef Jaromír Svoboda, že vůbec zmiňoval jméno Ladislava Černého?

To mi vrtalo v hlavě tak, že jsem automaticky zašla do domu Ladislava Černého.

### **Dům Ladislava Černého**

Ladislave Černý a já jsme se posadili do obýváku. Zeptala jsem se jej: „Říká Vám něco jméno Josef Jaromír Svoboda?“

„Ano, po válce se zabydlel ve tvém domě.“

„Přímo v mém domě? Ale nejdřív bych chtěla, abyste pokračoval ve vyprávění o Světě bez hranic.“

„Je milé, že se mohu vypovídat.“

„Tak prosím.“

### **Střet nad základnou Světa bez hranic, 5.8. 1912**

Ladislav Černý už pracoval pro Svět bez hranic, létal jako věrný pilot. Zrovna byl pověřen Gretou Tarjou Tambergovou osobně, aby bránil její osobní vzdušnou bitevní loď, která zrovna vzlétla z haly a namířila si to ke Stockholmu.

Pán démonů z Ruzyň dostal od Aliance rozkaz Ladislava i Gretu Tarju sestřelit, když z kokpitu rozpoznal Ladislavův Aero-1 Frič a Gretinu Tarjinu bitevní loď, zvýšil rychlost a začal pálit předtím, než se vůbec k nim přiblížil.

„My dva jsme na opačné straně té samé mince,“ řekl Pánovi démonů Ladislav Černý a pokračoval: „Je načase skoncovat s národními státy a světit svět příští generaci.“ Pak z dvou sil Svět bez hranic odpálil dvě jaderné hlavice, první na Helsinky, druhou na Berlín jako první vlnu destrukce národních států.

Pán démonů ale hlavice sestřelil ve vzduchu, a tak se Ladislav Tambergové nabídl, že se jej pokusí sestřelit a začal do něj kropit kulometem, Pán démonů sice uhýbal a opětoval palbu, ale Ladislav už ho měl přečteného jako knihu, tak začal manévrovat v jeho stylu snažíc se Pána démonů sestřelit.

Pána démonů zaměstnala další hlavice odpálena na Tokio, Ladislav využil odvedení jeho pozornosti a vypálil na něj vzdušnou střelu, která byla zlikvidována zářemi vypuštěnými ze zadní části ornitoptéry Pána démonů.

Pak oba kličkovali vzduchem snažíc se sestřelit jeden druhého, od Pána démonů to Gretina Tarjina bitevní loď schytala na velícím můstku, palba vyvrcholila v její smrt a následný pád.

„Pohleď na zem, vidíš tady nějaké hranice?“ řekl Ladislav svému soupeři. Došly mu ale střely i kulky, a tak se jej zoufale pokusil taranovat, do karet mu hrálo, že Pán démonů také letěl přímo k němu, ale když se Ladislav k Pánovi démonů začal blížit, jeho Aero-1 Frič byl zasažen do obou křídel a padl k zemi.

Když Ladislav vytáhl padák a padl, shlukli se okolo něj ostatní členové Světa bez hranic, kteří mu řečí těla a výrazy v tvářích unisono říkali: „Ty neschopný tchoři.“ Sotva jej mohli zabít, byla základna bombardována Alianci pro globální rovnoprávnost.

### **Dům Ladislava Černého**

„Ti hoši měli pravdu, měl jsem zemřít ten den, ale nestačili mě zabít díky tomu bombardování. Postavil jsem se na své zraněné nohy a dochodil jsem k přijíždějícímu pluku, aby mě zatkli a začali mě soudit.“

„Jaký byl z toho rozsudek?“

„Jenom dvacet let odnětí svobody s veřejně prospěšnými pracemi.“

„A po odpykání trestu?“

„Pak mě rehabilitovali, a já jsem se usadil tady.“

Usmála jsem se, poděkovala jsem mu za vyprávění a šla jsem domů. Při zapisování poznámek mě napadly tři otázky: co se skrývá v suterénu? Proč měl Josef Jaromír Svoboda moje příjmení? Proč by se usazoval v mém domě?

Šla jsem do suterénu a našla po dvou blocích dopředu truhlu s klíčem na ni, odemkla jsem ji, a nemohla jsem uvěřit svým očím.

V truhle jsem našla závěť psanou Josefem Jaromírem Svobodou, v ní stálo: *Dne 1. října 1989, kdy se naše země bouří proti nesvobodě jsem si vědom, že svět, který znám se již změní. Chci proto tento dům odkázat svým potomkům, narozeným v éře mimo mé chápání, nechtě se dozví to tajemství, které zahalilo celou tu válku, proto jsem najal řemeslníky, aby vyryli symbol mé ornitoptéry Aero-1 Frič do obývacího a do rámu obrazu, i proto do této truhly vkládám svůj deník, v něm, můj potomku narozený do nové éry najdeš klíč k odhalení tajemství, které zahalilo celou válku. Buď však ve střežbě vůči lhářům snažící se pravdu zničit.* Musel umět myslet hodně dopředu, když tu závěť psal, jediný, kdo by o něm mohl víc vědět, byla moje teta Daniela Svobodová, tak jsem ji zavolala a zmínila jméno Josefa Jaromíra Svobody.

„Josef Jaromír Svoboda byl po válce takový uzavřený,“ odpověděla mi v telefonu, „ale ve Hvozdeckém vodním dole si našel ženu, a měli děti.“

„Byl voják z povolání, nebo jako dobrovolník?“

„Četl vojenské traktáty, a už jako chlapec si hrál i s holkami na vojáky. V té době se už ženy začaly prosazovat.“

„Proč by psal závěť zrovna tak daleko do budoucnosti?“

„Víš, Vojtěško, dcery se vdávaly, synové se ženili, a tak chtěl, aby se budoucí generace mohly setkat bez ohledu na příjmení.“

„Jaký byl obecně jako člověk kromě toho, že byl uzavřený?“

„Jak jsme říkala, jeho od mála zajímaly zbraně a taktiky, měl doma celou knihovničku traktátů, které pak znal nazpaměť.“

„A slyšela jsi o Pánovi démonů z Ruzyň?“

„Ty perfektní sestřely a dobré manévry se od Josefa Jaromíra Svobody daly očekávat, když znal nazpaměť vojenské traktáty. Jestli chceš, mám kontakty na archiváře a genealogy.“

„Beru!“

„Tak počkej,“ řekla teta Daniela a zavěsila. *Je vůbec možné, aby spisovatelka, která se ještě nestala profesionální, byla potomkem legendárního pilota?*

Jediné, co jsem věděla, bylo, že ve Hvozdeckém vodním dole se scházeli i vzdálení potomci naší rodiny a tradičně se zde konaly oslavy, jedny byly tematizovány účastí na Sametové revoluci, na druhých se vzpomínalo na zesnulé příbuzné při útoku 11. září, jindy se oslavovala jinakost moje i jiných členů rodiny Svobodových, a teď jsem tady u truhly, a než se teta ozve, prohledávala jsem ji hlouběji, našla jsem v ní traktát Carla von Clausewitze posmrtně vydaný pod názvem O válce a svatební fotku s mojí prababičkou Klárou Svobodovou.

Pak mi zavolalo neznámé číslo, po jeho zvednutí se hlas identifikoval jako archivář jménem Mgr. Martin Nemiko, ten se mě vyptával, co vše jsem v truhle našla a já mu odpovídala.

Pak k s ním k mému domu dorazila teta Daniela a já jsme je zavedla k té truhle, pan Nemiko s genealogem Mgr. Jiřím Dvořákem truhlu prohrabovali. Srdce mi bušilo jako při otevření Pandořiny skříňky, našli jsme totiž deník, který si podle písma psal sám Josef Jaromír Svoboda, opakovaně se v každém zápisku nacházelo to tajemné spojení Pán démonů z Ruzyň, dovolila jsem archiváři a genealogovi, ať si artefakty vezmou.

O tři dny později se pak vrátili, a nemohla jsem věřit vlastním uším. Pán démonů z Ruzyň a Josef Jaromír Svoboda byli tatáž osoba, zatelefonovala jsem strýcům, tetám, matce, otci i sestře a zmínila jsem se jim o svém pátrání, které už znali z televize.

Uspořádali jsme ve Hvozdeckém vodním dole rodinnou a komunitní konferenci, kde jsem jako hlavní účinkující předčítala Clausewitzův traktát O válce a interpretovali jsme dobové fotografie, dokonce mi na konferenci financovali vydání mé knihy Ornitoptéra a Pán démonů – Josef Jaromír Svoboda, která se pak stala globálním bestsellerem, a byla i zfilmována Universal Pictures a film je dokonce na Netflixu.